

og interesseret sig meget derfor, og navnlig, hvis det ærede Medlem havde studeret det Materiale lidt, som nu har været forelagt Udvalget, saa vilde det ærede Medlem være kommen til det samme Resultat, som jeg er kommen til. Men det ærede Medlem har nu en Gang forset sig paa det Spørgsmaal blot at faa nogle Penge i Kassen for Apotekervæsenet, og hvorledes disse Penge komme ind, enten — som i Fjor foreslaaet — ved at man gaar ud fra Bruttoindtægten, eller — som i Aar foreslaaet — ved at gaa ud fra Nettoindtægten, finder det ærede Medlem, egentlig kan være det samme, blot vi faa nogle Penge ind i Kassen. Jeg kan delvis give min Tilslutning dertil, men jeg vil dog gerne vide, hvormange Penge der kommer i Kassen, og jeg kunde derfor ønske, at det ærede Medlem havde sat sig saa nøje ind i Sagen, at han kunde sige mig nogenlunde, hvor mange Penge der kunde komme i Kassen, naar dette Forslag gøres til Lov. Den ærede Justitsminister indrømmede, at de Beregninger, som kunde foretages, kunde være mere eller mindre rigtige, men haabede, at efterhaanden som Aarene gaa, vil man komme til et godt Resultat. Naa, ja, det kan jo være meget godt, men jeg synes, det kunde være heldigere, om Grundlaget var saaledes, at man kunde begynde med at være sikker paa at faa et godt Resultat. Men ogsaa dette er jo en Skønssag, og vi ere jo vante til at begynde saa smaat. De Reformere, vi faa, ere saa smaa og ubetydelige, at vi mange Gange have vanskeligt ved at forstaa, hvori Reformen, Fremstridtet egentlig bestaar. Saaledes er det efter mit Skøn ogsaa her. Vi faa ganske vist begyndt, men, som det gælder under alle andre Forhold, gælder det vel ogsaa her ved dette Lovforslag, at godt begyndt er halvt fuldendt. Det vil altsaa ogsaa her gælde om at faa en god Begyndelse, et godt Grundlag, for at vi ikke, som den ærede Minister syntes at give os Anvisning paa, skulle blive ved at omkalfatre de Sager. Efter som vi i Fjor fik en Lov om denne Sag og i Aar skulle have en Lov, som gaar i en lidt anden Retning, saa synes jeg ikke, vi skulde udsætte os for, at den ærede Minister skulde komme næste Aar og sige: Alle gode Gange ere tre, her bringer jeg et nyt Forslag. Derfor har jeg tilladt mig at anbefale dette. Men jeg har i den Henseende jo kun een Stemme og kan kun give Anvisning paa, hvorledes jeg mener, at den Sag skulde ordnes.

Buff: Naar det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgkreds (N. S. Jensen)

er saa haard ved mig og mit Standpunkt — mig, som er enig med ham i Realiteten af det, der her foreligger til Afstemning — maa jeg dog atter spørge det ærede Medlem om, hvad det var, han vilde have os til. Han har intet som helst Forslag stillet i den Retning, som han hævder, vi skulle gaa, han har endogaa tilladt den ærede Ordfører at fremføre Udtalelser i Betænkningen ogsaa paa hans Vegne, uden at det ærede Medlem har gjort nogen Indvending i sin Del af Betænkningen. Hvad vil altsaa Resultatet blive, hvis vi skulde følge det ærede Medlem? Det vil blive, at vi staa uden Midler til at følge ham. Det ærede Medlem siger, at vi kunne lade Sagen ligge i Udvalget, men det kunne vi ikke, medmindre der stilles Forslag om at faa den vist tilbage til Udvalget, og det har det ærede Medlem jo ikke gjort. Det ærede Medlem har heller ikke stillet Forslag om, at vi ikke skulde vedtage Loven, men stemme imod den. Det ærede Medlem har sammen med mig stillet tre Endringsforslag under Nr. 3, 4 og 5, som jeg er enig med ham i, men ud over det har han intet Forslag stillet. Naar det ærede Medlem er saa haard ved os, som ikke ere enige med ham og specielt mod mig, som dog er enig med ham i Realiteten, i Endringsforslagene, saa maa det ærede Medlem undskyldes, at vi holde ham lidt til Siden og sige: Hvad vil det ærede Medlem, at vi skulle gøre, naar vi skulle følge ham? Vil det ærede Medlem sige mig det? Det vil han sandelig blive mig Svar skyldig paa. Det ærede Medlem maa dog kende mig saa godt, at han ved, at han ikke kan tage det paa den Maade, og maa huske, at jeg ikke lader mig sætte til Bægs, men vil prøve paa at værges mig. Jeg har nemlig ikke ønsket at angribe det ærede Medlem, da vi jo ere enige om Realiteten, enige om de Endringsforslag, der her foreligger. Derfor angreb jeg ham heller ikke i mit første Foredrag, men udtalte blot, at jeg ikke var enig med ham. Men naar det ærede Medlem haade i sin første Tale og navnlig nu i sin sidste Tale vil have os til at gøre noget mod Lovforslaget, saa spørger jeg: Hvad skulle vi da gøre? Det ærede Medlem har jo intet som helst Forslag stillet. Vi kunne altsaa ikke gøre noget, selv om vi ville. Derfor siger jeg, at havde det ærede Medlem ment, at denne Sag skulde standfæses eller vises tilbage til Udvalget, maatte han have stillet Forslag derom. Hadde det ærede Medlem ment, at vi ikke skulde vedtage Forslaget, burde han i Betænkningen have anbefalet at stemme mod det, men det har han heller ikke gjort. Derfor staar jeg fuldstændig uden